

157 (157).
MOVSES BALABANYAN'IN ANLATTIKLARI**
(1891, MUSA DAĞ DOĞUMLU)

Ben çiftçiydim. Buğday, üzüm, incir yetiştiriyordum. İpekböceği de yetiştiriyordum. Dört oğlum vardı. 13 Temmuz 1915 günü Türk Hükümeti'nden yedi gün içerisinde sürgüne gideceğimiz emri geldiğinde, karımla beraber huzurlu bir yaşam sürüyorduk. Türk 1914 yılından itibaren savaşa girmişti. Ermenistan halkını rahatsız etmeye, göç ettirmeye başlamıştı. Bizim Hıdır Bey'deki Hınçaklar Bay Ağası ile birlikte Zeytun'a Türk'e karşı savaşmaya gitmişlerdi. O yüzden, Musa Dağ muharebesine başladığımızda, Bay Ağası : "Bunlar benim ektiğim tohumlardır..." dedi. Sonra, sıra bize geldi. Orduya asker göndermiş olan aileler sürgüne gitmeyeceklerdi; ama, sonra onları da sürgün ettiler.

Bizim Musa Dağ'ın yedi köyü toplantı yaptı; direnmeyi kararlaştırdı. Onlar şöyle yemin ettiler : "Ben burda doğdum, burda da öleceğim; ben köle gibi düşmanın emri altında eziyet çekerek ölmeye gitmem; ben burda tüfek elimde ölürüm; ama, muhacir olmam."

Yoğunluk Köyü'nde Papaz Ter Abraham Galstyan önder oldu. Halk dağa tırmanmaya başladı. Köyde tavuk dahi bırakmamayı kararlaştırmışlardı. Henüz dağın orta yerine tırmanmışken, iki bin Türk askeri geldi. Bizim sadece üç yüz adet ağızdan doldurmalı av tüfeğimiz vardı; Türklerin sayısı ise çok fazlaydı. Bizimkiler o kadar yığittiler ve her taraftan o kadar saldırıyorlardı ki, Türkler dağın altında Fransız askerlerinin saklandığını ve bize yardım ettiklerini sandılar. O iki bin askerin bir kısmı yok oldu, bir kısmı ise kaçtı. Aradan dört-beş gün geçti; on bin kişilik bir birlik geldi. Onlar da, Tataralang düzlüğünde bir gece kaldılar. Orası eskiden bir Silifke limanıymış. Silifke limanı müreffeh bir şehirken, Tatarlar gelip yerli halkı katletmişler; o yüzden de o yere Tataralang adı verilmiş. O isim Türkçedir; yani, "Tatar", "alan"; Tatarlar gelip o yeri almışlardır.

Ertesi gün savaşmaya başladılar. Hava kararırken o on bin asker de kaçtı. O akşam, askerleri bodur ağaçların arasında kovalıyorduk. Asker kaçtı gitti; pek çoğu öldü. Birkaç gün sonra, Lavşiye'den mektup geldi; mektup on beş bin Türk askerinin Dürzü Dağı tarafından hücum etmeye geldiğini bildiriyordu. O mektubu Lavşiye müdürü yazmıştı; o, mektubunda şöyle diyordu : "Savaşçılarınız gelsin silahlarını teslim etsin; sonra, çoluk çocuğun kanının dökülmesine neden olmasınlar. Bu gelen askerin ne vicdanı, ne Allah'ı, ne İsa'sı, ne de imanı vardır."

O mektuba cevap vermemeyi düşündük; şayet, gelirlerse, onlarla hesaplaşırız dedik.

Sonra Türk geldi; gelen öldü, gelen öldü; "Yallah, ya Muhammed! Yallah, ya Muhammed!..." O askerler iki saat dayanamayıp; kaçtı.

Bir gün, her gün yaptığımız gibi, uzaktan geçen gemiler bizi fark etsin diye, ateş yakmıştık. Tigran Andreasyan da büyük harflerle "Sauvez nous!" yazmıştı; bu Fransızca : "Bizi kurtarın!" demektir. Beyaz bir çarşafın üzerine de kırmızı bir haç işareti dikmiştik.

Uzaktan bir gemi görüldü; gemideki bir asker bayrağımızı görmüş; kaptana anlatmış. Kaptan inanmamış. Sonra, kaptan dürbünle bakmış, yazıyı okumuş : “Bunlar Ermeni” demiş.

O zaman, bizim Hacı Habib Köyü’nden Movses Kırıkyan soyundu; suya atladı. O iyi yüzerdi. Boynundan teneke bir kutu asılıydı; içinde Fransızca bir mektup vardı. Yüzerek geminin yakınına ulaştı. Geminin adı “Guichène”di. Onu gemiden görüp, suya küçük bir kayık indirmişler; kayıkta on kadar asker varmış. Kırıkyan’ı kayığa almışlar. Kırıkyan bunları görür görmez haç çıkarmış; yani, “Hıristiyan’ım” demek istemiş. Onu kaptanın yanına götürmüşler. Kaptan tenekenin içindeki Fransızca mektubu okumuş. Gemide Tiran Tekeyan isimli bir yüzbaşı da Ermeni’ymiş; o da ona : “Neredesiniz?... düşmanın mevcudu ne kadar?.. Ne kadar kuvvetiniz var? diye sormuş ve “direnin” demiş.

Kaptan ise : “Hiçbir şey yapamam; fazla silahım yok ki, size vereyim. Gemiden dışarı asker çıkarıp size veremem; ama, amiralim Port Said’de; ona bir telgraf çekerim; o ne cevap verirse, ona göre hareket ederim” demiş.

Sonra, telgraf çekmiş. Amiralden şöyle bir cevap gelmiş : “Bizim orda cephe açmaya yetkimiz yok; birliklerimizin sayısı yetersiz; sadece, onları sekiz gün içerisinde Port Said’e nakledebiliriz.”

Sekiz gün sonra bizi götürmeye geldiler. 14 Eylül’de dağdan kurtulduk. Her şeyi dağda bıraktık; ancak canımızı kurtarabildik.

Port Said’de kumların üzerinde, çadırlarda yaşıyorduk. Her yirmi çadır bir mahalle oluşturuyordu; o mahallenin bir çavuşu vardı. Gittiğimiz yerde hiçbir şey yoktu; ekmek bile dışardan geliyordu. Her şeyi biz inşa ettik; zanaatkârlar çalışmaya başladılar.

Port Said’de 1919 yılına kadar dört yıl kaldık. Sonra, gene Musa Dağ’a geri döndük. Fransız da daha önce oraya girmişti. Fransız o vahşi Türk milletini öyle bir yola getirdi ki, kuzuyla kurt birlikte otluyorlardı. Bir kız, bir kadın gece yarısı dışarı çıksa, saçının teline dokunmuyorlardı. Fransız Hükümeti Sancak’ta öyle bir düzen kurmuştu ki, kuzuyla koyun birlikte otluyorlardı. Halkımız hiçbir hükümet döneminde o rahatı görmemişti. O durum yirmi yıl sürdü. Fransız 1919 yılında Sancak’a* girdi; 1939 yılında da orayı terk etti; Sancak’tan çekildi. Ama bizi de unutmadı. Fransız yirmi bir Lübnan altınına bir toprak satın aldı; bizi Ayncar’a götürdü. Ayncar Arapça “Testi gözü” demektir.

Ayncar da ıssız! susuz! açık bir ovaydı. Yetiştirdik, inşa ettik, hazırladık. 1946 yılında, her şeyi bırakıp Ermenistan’a geldik; ama, Ayncar’da hala Cebel Musalılar** vardır. Cebel Musalılar dünyanın dört bir yanına dağılmışlardır : Amerika, Fransa, Mısır, Bağdat, Filistin, Türkiye; birkaç aile de Cebel Musa’da kaldı.